

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **I. Ch.**, zastoupený JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Veleslavínova 55/12, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2015, č. j. 49 Az 33/2013 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Anny Doležalové, MBA, **s e u r č u j e** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud Praze rozsudkem ze dne 3. 6. 2015, č. j. 49 Az 33/2013 - 39, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 14. 5. 2013, č. j. OAM-69/LE-BE02-ZA14-2013, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který jedině ve věcech azylu vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo jsou v judikatuře řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tedy bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikaturní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Ostatní pochybení proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. K tomu srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 37, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Je přitom v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsanych výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak není důvod pro to, aby bylo nutno učinit judikaturní odklon, ani že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Poukazoval-li stěžovatel v této souvislosti na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, její důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení, ale Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své stávající judikatuře konstatuje, že

pokračování

má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz). Absenci takto vytýčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal. V daném případě stěžovatel poukazoval na to, že mu hrozí pronásledování pro jeho příslušnost k sociální skupině vojáků z povolání. Výkladem pojmu „sociální skupina“ se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, v němž vyslovil, že *„Zákon o azylu pojem sociální skupina nevymezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod.“* Také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 2 Azs 40/2003 - 45, je uvedeno, že *„Sociální skupina ve smyslu zákona o azylu je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování, než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám.“* Dále lze odkázat i na rozsudek ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, který byl publikován pod č. 364/2004 Sb., ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který vyjádřil v právní větě: *„Určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.“* Z výše uvedeného je zřejmé, že v případě vojáků z povolání se nemůže jednat o sociální skupinu. V této souvislosti lze poukázat i na to, že z tvrzení stěžovatele jasně vyplývá, že ve skutečnosti neměl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, ale důvodu, že vědomě porušil svůj závazek, který podepsal při odchodu z armády, že po určitou dobu nevycestuje z území Ukrajiny. Jak tedy správně uvedl krajský soud, příčinou tvrzených obtíží stěžovatele nebylo to, že byl vojákem z povolání, ale to, že porušil svou povinnost podle ukrajinského práva.

V případě stěžovatele je nutno poukázat i na to, že stěžovatel o udělení mezinárodní ochrany nepožádal bezprostředně po opuštění Ukrajiny a na území České republiky žil od roku 2001 a poté od roku 2008 zde pobýval nelegálně. Dne 7. 4. 2013 byl kontrolován hlídkou Policie České republiky, přičemž bylo zjištěno, že u sebe nemá doklad totožnosti. Následně bylo zjištěno v schengenském informačním systému, že je veden jako nežádoucí osoba, a to s platností od 14. 8. 2012 do 4. 10. 2015, jelikož mu bylo dne 14. 8. 2012 v České republice uloženo správní vyhoštění. Dne 8. 4. 2013 byl proto stěžovatel zajištěn

za účelem správního vyhoštění a následně dne 15. 4. 2013 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených skutečností je tak zřejmé, že o udělení mezinárodní ochrany požádal až poté, co byl zadržen policejními orgány a hrozilo mu vyhoštění. V jeho jednání tak lze spatřovat jednoznačnou účelovost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 Azs 5/2006 - 50, jakož i usnesení téhož soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost stěžovatele odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2013, č. j. 49 Az 33/2013 - 9, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Anna Doležalová, MBA. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé) v částce 3.100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč. Celková částka odměny proto činí 3.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu